

ת"פ 19949/12/22 - מדינת ישראל נגד עבוד ואקים

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19949-12-22 מדינת ישראל נ' ואקים(עציר)

בפני	כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב
בעניין:	המאשימה
	מדינת ישראל
	נגד
הנאשם	עבוד ואקים (עציר)

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע שתי עבירות של התפרצות לדירה לבצע עבירה בניגוד לסעיף 406 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וגניבה בניגוד לסעיף 384 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום בו הורשע הנאשם:

בהתאם לאישום הראשון, מ.פ. מתגורר ברח' אלנבי 146 חיפה (להלן: "**המתלונן**" ו"**הדירה**" בהתאמה). בתאריך 1.12.22 סמוך לשעה 15:30 הגיע הנאשם לדירת המתלונן, פתח את דלת הדירה, אשר הייתה סגורה אך לא נעולה, נכנס פנימה והחל לחטט בחפציו של המתלונן. מששב המתלונן לדירה, הבחין כי דלת דירתו פתוחה לרווחה, נכנס פנימה והבחין בנאשם כשהוא עומד בחדר השינה בדירה. בהמשך פנה המתלונן לנאשם ושאל אותו לזהותו ופשר מעשיו במקום, וזה השיב לו "מי אתה" או אז הכלב של המתלונן החל לנבוח והנאשם ברח מהדירה.

בהתאם לאישום השני, מ.מ. (להלן: "**המתלוננת**") מתגוררת ברח' ואדי סאליב 10 בחיפה (להלן: "**דירת המתלוננת**"). בתאריך 28.11.22 סמוך לשעה 23:20, הגיע הנאשם לבניין ברח' ואדי סאליב 10 והחל מנסה לפתוח דלתות בבניין. בהמשך, פתח הנאשם את דלת דירת המתלוננת, אשר הייתה סגורה אך לא נעולה, נכנס פנימה והחל לחטט בתיקה של המתלוננת אשר היה מונח סמוך לכניסה בדירה. המתלוננת שהייתה במטבח בדירה הבחינה בנאשם מחטט בתיקה ומוציא את הארנק, החלה לצעוק לעברו שיצא מהדירה. הנאשם יצא מהדירה והמתלוננת סגרה אחריו את הדלת. כעבור מספר דקות, שב הנאשם לדירתה של המתלוננת, צלצל בפעמון הדלת, נופף בארנק של המתלוננת ואמר "הארנק שלך", הותירו בכניסה ועזב את המקום.

ראיות לעונש:

ב"כ המאשימה הגישה גיליון הרשעות קודמות (טע/2) הכולל 31 הרשעות קודמות. כמו כן, הוגש כתב אישום, הכרעת הדין, גזר הדין בת.פ. 7194-07-20 וערעור שהוגש בגין תיק זה (טע/3) שם הוטל על הנאשם, בין היתר, עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי שהוא חב הפעלה במקרה שבפני.

טענות הצדדים:

עמוד 1

ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם עבור כל אישום מאחר ומדובר בזהות שונה של מתלוננים, תאריכים שונים, ומיקומים שונים בהם הנאשם ביצע את העבירות.

ב"כ המאשימה טענה כי הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם הינם הגנה על שלום הציבור ורכוש, תחושת בטחון הציבור והגנה על פרטיות אזרחי ותושבי המדינה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נטען, כי הנאשם הוא המבצע היחיד, וממעשיו ניתן ללמוד על העדר מורא או פחד ממפגש עם בעלי הדירות, עזות ותעוזה.

ב"כ המאשימה טענה כי בגין כל אחד מן האישומים יש לקבוע מתחם העונש ההולם נע בין 15 ל-27.

ב"כ המאשימה טענה כי לחובת הנאשם 29 הרשעות קודמות בעבירות התפרצות למגורים, גניבה, סמים ועוד, בגין ריצה תקופות מאסר מאחורי סורג ובריח שלט היו בהן כדי להרתיעו. עוד נטען כי לחובת הנאשם מאסר מותנה למשך 6 חודשים, שהינו חב הפעלה בתיק זה.

עוד נטען, כי הנאשם ניהל את התיק עד תומו, והוא לא זכאי להקלה של אלו אשר מודים ונוטלים אחריות על ביצוע העבירות.

לאור האמור ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל בגין כל אישום וכן הפעלת המאסר המותנה בן 6 חודשים מת"פ 7194-07-20 במצטבר, כך שסה"כ על הנאשם יושתו 42 חודשי מאסר בפועל.

עוד ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי ארוך ומרתיע ופיצוי למתלוננים.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם ניהל את התיק לאור מחדלי המאשימה בתיק, אשר ניתן להן ביטוי בהכרעת הדין ומשכך אין לזקוף לחובתו את ניהול התיק.

ב"כ הנאשם ביקש לראות בשני אישומים אירוע פלילי אחד לצורך קביעת המתחם וזאת מאחר והם בוצעו באותו פרק זמן, באותו אזור גאוגרפי ובאותה שיטה כחלק ממסכת עבריינית אחת.

עוד נטען כי העבירות בוצעו ללא תחכום וללא מכשירי פריצה, לא הופעלה על ידי הנאשם כל אלימות בביצוע העבירות, ולא נגרם כל נזק לרכוש. עוד נטען כי הרקע לביצוע העבירות היה השימוש של הנאשם בסמים. עוד נטען כי לא ניתן להתעלם מהעובדה כי לא נגרם נזק לרכוש המתלוננים והארנק שנגנב הוחזר.

ב"כ הנאשם טען כי המתחמים המקלים מתחילים מענישה הצופה פני עתיד והמתחמים החמורים מתחילים מ-8 חודשי מאסר ועד ל-18 חודשי מאסר. והפנה לפסיקה אשר לדידו תומכת במתחם זה. יחד עם זאת הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה עניינה במתחמים חמורים יותר, כאשר חלק מהפסיקה היא בגין עבירות שונות מאלה שבוצעו על ידי הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי יש להטיל על הנאשם שנת מאסר, כולל הפעלת המאסר המותנה אותו ביקש שלא להפעיל כולו במצטבר לעונש שייגזר.

דברי הנאשם:

הנאשם מסר כי הוא מנסה להשתקם אך לא מצליח וכי הוא מביע צער על מעשיו.

דין והכרעה:

כתב האישום מתאר אירוע פלילי אחד בו הנאשם פרץ לשתי דירות שונות באופן דומה, בשני מועדים סמוכים, כאשר מאחת הדירות נגנב ארנק, שהוחזר בהמשך, ועל כן, בהתאם למבחן הקשר ההדוק, כפי שנקבע בהלכת ג'אבר (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מ"י (29.10.14)), יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד, הגם שבמהלך האירוע הפלילי בוצעו על ידי הנאשם מס' עבירות.

הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע עבירת התפרצות למקום מגורים, הינו הגנה על שלום הציבור ורכושו והגנה על תחושת הביטחון של הציבור. יצוין, כי בעבירות מסוג זה, ישנה אף פגיעה ברמה מקרו כלכלית בכלל האזרחים, נוכח התייקרות פרמיות ביטוח וההשקעה הכספית הנדרשת מאזרחים כדי למגן את בתיהם נוכח שכיחות העבירה והקושי בגילוי העבריינים.

פגיעה בתחושת הפרטיות והביטחון של אדם בביתו, ובשים לב לסיכון החמור לבני הבית כתוצאה ממפגש עם מבצע העבירה, כאשר במקרה שבפניי בשני מקרי ההתפרצות התרחש מפגש בין בעל הדירה לנאשם, מחייבים את הצורך בהגנה על ביטחון הציבור ורכושו ועל תחושת הביטחון של כל אדם בביתו.

בעניין זה יפים דברי כב' השופט א. רובינשטיין ברע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (21.2.2008):

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשובם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העבריין לא יילכד".

כך גם יפים דברי כבוד השופט קרא בע"פ 3058/18 רחמילוב נ' מדינת ישראל (23.4.18):

"בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרת עבירות של התפרצות וגניבה, לצד נפוצות התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים (ראו למשל רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל, [פורסם בנוב] בפסקה 8 (16.3.2014))."

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות אציין, כי אמנם לא מדובר בהתפרצויות מתוחכמות, אך נראה כי מדובר בשיטה בה נוקט הנאשם, כשהוא תר אחר דירה לא נעולה ונכנס לתוכה על מנת לגנוב ממנה.

אמנם לא נגרם נזק לדירות מהפריצה, וגם לא נגרם נזק כלכלי מאחר והנאשם החזיר את הארנק למתלוננת. יחד עם זאת, מעדויות המתלוננים עלה כי הם נבהלו מאוד מגילוי הנאשם עומד בדירתם.

עוד יש לתת את הדעת לכך, שהנזק שעלול היה להיגרם הוא חמור יותר לאור המפגש בין הנאשם למתלוננים, אשר יכול היה להסלים לעימות פיזי, הגם שנראה כי הנאשם אינו נכנס לעימותים עם בעלי הדירות.

עוד אציין כי הנאשם הוא האחראי הבלעדי לביצוע העבירות והמניע לכך הוא רצון להרוויח כסף קל, כפי שמסר לחוקרת

"רוצים כסף הולכים לגנוב" (ת/15א) וזאת על רקע שימוש בסמים.

מידת הפגיעה בערך המוגן: מחד מדובר בביצוע עבירת התפרצות לא מתוככמת, אך מאידך נראה כי מדובר בשיטה בה נוקט הנאשם, כאשר המניע הוא רווח קל על רקע שימוש בסמים. עוד יש לקחת בחשבון את התעוזה לבצע עבירות בשעות בהם נמצאים אנשים ככלל בביתם והסיכון להסלמת האירוע כתוצאה ממפגש עם בעל הדירה. משכך, הפגיעה בערכים המוגנים היא ממשית.

מדיניות הענישה הנהוגה:

ברע"פ 8399/15 **קדוש נ' מ"י** (19.6.15), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת העונש שהוטל עליו בגין ביצוע עבירה של התפרצות, גניבה והיזק לרכוש בזדון. בית המשפט העליון אישר את העונש, שנגזר על הנאשם: 12 חודשי מאסר בפועל, ואת **המתחם שנקבע על ידי בית משפט השלום שבנסיבות המקרה נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל.**

ברע"פ 3058/18 **רחמילוב נ' מדינת ישראל** (23.4.18) נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם. במקרה זה הורשע הנאשם בעבירת התפרצות, גניבה ושימוש ברכב ללא רשות. בית משפט קמא קבע כי **המתחם בגין עבירת התפרצות מתוככמת ומתוכננת וגניבה נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל** וגזר על הנאשם, צעיר ללא עבר פלילי, עם המלצה של שירות המבחן להטיל עליו עונש של של"צ - 14 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג (חי') 38317-02-14 **מ"י נ' חאלד תאיה** (24.4.14) בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש ובמקום עונש של 6 חודשים בע"ש, שנגזר על ידי בית משפט השלום בגין עבירה של התפרצות וגניבה, גזר על הנאשם עונש של 12 חודשי מאסר בפועל תוך קביעה כי **מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל.** בית המשפט המחוזי ציין כי אין דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם הנאשם.

בעפ"ג (מרכז-לוד) 9393-10-21 **טבאחי נ' מדינת ישראל** (2.1.22) הנאשם הורשע לאחר הודאתו בארבעה אישומים, כולם בעבירות התפרצות/ניסיון התפרצות לבית מגורים. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר לכל אחת מעבירות ההתפרצות ואילו לניסיון ההתפרצות המתחם נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל.** על הנאשם הושתו 40 חודשי מאסר בפועל והופעלו מאסרים מותנים חלקם בחופף וחלקם במצטבר, כך שסה"כ הושת על הנאשם לרצות 48 חודשי מאסר וענישה נלווית. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי לעניין ריצוי המאסר בפועל נדחה.

בעפ"ג (חיפה) 51174-05-17 **גרבאן נ' מדינת ישראל** (20.7.17) הורשע המערער לאחר הודאתו בעבירות של התפרצות לבית מגורים, גניבה והיזק לרכוש במזיד. המערער התפרץ לבית מגוריה של המתלוננת, לאחר ששבר את סורג החלון בקומה התחתונה באמצעות אבן וגרם לעקירתו של הסורג מהקיר. בהמשך, נכנס המערער לבית דרך החלון והחל בחיפוש אחר רכוש. תוך כדי החיפוש זרע המערער הרס רב בבית והיזק לרכוש, בין היתר באמצעות סכין שנטל מהמטבח ובאמצעות חתך כריות ומזרונים במטרה למצוא רכוש. במהלך החיפושים מצא המערער באחת הכריות שחתך, קופסת תכשיטים ובה תכשיטי

זהב רבים בשווי כולל של עשרות אלפי שקלים. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל** וגזר על המערער 18 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. בערעור שהגיש המערער לבית המשפט המחוזי נקבע כי **מתחם העונש ההולם יכול היה לעמוד בנסיבות המקרה על עונש שנע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל**. עם זאת ערכאת הערעור החליטה שלא להתערב בעונש שהוטל והערעור נדחה.

בת"פ (שלום ב"ש) 61253-12-18 **מדינת ישראל נ' יצחק עמוש** (12.03.2020) קבע **בית משפט השלום מתחם עונש הולם שנע בין 10 ועד 20 חודשי מאסר בפועל**, בעבירות כניסה לבית מגורים וגניבה, בנסיבות בהן נכנס הנאשם לדירה, דרך הדלת, וגנב שני מכשירי טלפון ניידים חכמים. עונשו של הנאשם, בעל עבר פלילי, הועמד על 13 חודשי מאסר והופעל מאסר על תנאי, כך שהנאשם ירצה 20 חודשי מאסר בפועל.

לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין כפי שפירטתי אותם לעיל, בשים לב כי מדבר בשתי התפרצויות לדירה, מצאתי כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 14 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

בעניינו של נאשם זה לא מצאתי כי קיימות נסיבות חריגות המצדיקות חריגה ממתחם העונש, אשר קבעתי לעיל, לא לחומרא ולא לקולא.

אשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

הנאשם בחר לנהל את משפטו עד תומו, שזו זכותו, ולא ניתן לזקוף זאת לחובתו, אך אין הוא נהנה מהקלה לה זכאי מי שמודה ונוטל אחריות על מעשיו.

לאחר מתן הכרעת הדין הנאשם הביע חרטה על מעשיו והתנצל והעיד כי מעשיו נבעו משימוש בסמים.

לחומרא שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם הכולל 29 הרשעות קודמות, מרביתן בעבירות רכוש וסמים, בגין ריצה מאסרים בפועל לתקופות שונות. הרשעתו האחרונה של הנאשם בגין מספר עבירות התפרצות, שם הוטל עליו עונש של 18 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי בן 6 חודשים שהוא חב הפעלה במקרה שבפניי. נראה כי הענישה שהוטלה על הנאשם לא הרתיעו מלשוב ולבצע עבירות, וכל עוד הנאשם עושה שימוש בסמים, מהם לא מצליח להיגמל, הוא ימשיך לבצע את העבירות ואין מנוס מלהרחיק אותו מהציבור על מנת להגן על רכושו לתקופה משמעותית.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 16 חודשים מיום מעצרו 3.12.22.

ב. אני מורה על הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים שנגזר על הנאשם בת.פ. 7194-07-20, במצטבר לעונש שהוטל על הנאשם בגין תיק זה, **כך שסך הכל על הנאשם לרצות עונש מאסר בפועל בן 22 חודשים מיום מעצרו בתאריך 3.12.22.**

ג. מאסר על תנאי בן 6 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירת רכוש מסוג פשע, ויורשע בגינה

ג. מאסר על תנאי בן 4 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירת רכוש מסוג עוון, ויורשע בגינה.

בשים לב לעובדה כי לא נגרם נזק לרכושם של המתלוננים, ונוכח מצבו הכלכלי של הנאשם כפי שעלה במהלך ניהול התיק, לא מצאתי להשית עליו עונש של פיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשפ"ג, 18 יולי 2023, במעמד הצדדים.